

Número 16, març 2013

L'ensenyament musical i la tecnologia

Construint una nova tradició

Article

Entra

"Mediterràniament"

Íngrid Pujol

Música amb gust de cervesa

Una nit de reconeixements

Entra

Una nit de reconeixements
Roser Ramos

Professors i estudiants de l'Escola als Premis Enderrock 2013

El guia Juan Carlos Asensio

Entra

El guia Juan Carlos Asensio
Irene Valle

Visita a biblioteques amb fons històrics de Madrid

L'entrevista

Entra

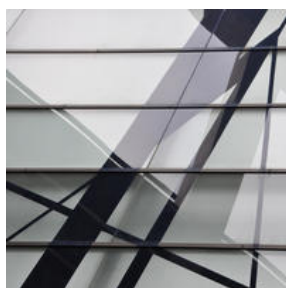

Joaquim Garrigosa
Miguel Gómez

"Tot i que som grans consumidors de música, falta la vivència d'experiències musicals en col·lectivitat"

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Cançó de febrer

Subscriu-te a la nostra revista

Rebràs per correu electrònic les novetats de L'ESMUC digital i podràs afegir comentaris als articles

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Recull de tots els continguts publicats

L'ensenyament musical i la tecnologia

Construïnt una nova tradició

Pere Casulleras
Professor de Sonologia i
Música Antiga de l'Esmuc

Posa't en contacte

Editorial

Altres publicacions

0

De totes les activitats artístiques, la música destaca per la seva obligada presencialitat i pel seu lligam intrínsecament temporal, o almenys així ha estat fins ara: en general no podem gaudir de la música si no estem en el mateix lloc i en el mateix moment que el músic la fa sonar.

La "tecnologia" ja fa temps que ha entrat de manera decisiva just en aquest art: ja fa gairebé un segle que la música es va deslligar d'aquesta presencialitat i temporalitat amb la ràdio i els enregistraments, que ens permeten gaudir d'una interpretació en absència total de l'intendent. De fet, els enregistraments han esdevingut una forma musical gairebé amb vida pròpia, especialment per unes possibilitats de manipulació que arriben sovint fins a l'aparent absurd que, allò que sentim en un enregistrament, en realitat mai ha esdevingut tal i com ens ho presenten.

Aquests fets ja fa temps que han trasbalsat el sentit tradicional de la música, de vegades deixant la transmissió directa, el concert, en un segon pla o fins i tot suplantant-lo completament.

Tot això comporta fets de no poca transcendència: des de la banalització provocada per l'accés fàcil, repetitiu i indiscriminat, fins a canvis en la percepció d'interpretacions manipulades i construïdes amb resultats que s'allunyen considerablement del que en realitat eren i podrien ser. I és justament aquest canvi de percepció que ja fa dècades que ha canviat l'educació musical: els estudiants de música s'orienten més escoltant enregistraments que no pas anant a concerts, sovint enganyats i perseguint una perfecció tècnica, percebuda com a real, que no és més que el fruit d'una manipulació, no només del so i del balanç sonor, sinó també de les notes i el tempo, entre d'altres.

En aquest sentit, les "noves tecnologies" es troben, segurament més que en cap altra art, amb un camp més adaptat i condicionat per tecnologies no tan noves. Les possibilitats que s'obren ara no són més que un complement que potencia alguns aspectes com la distribució i l'accessibilitat, i que afecta molt més les tecnologies ja aplicades de llarg que no pas la música ni l'ensenyament musical. Aquests, ja fa temps que han fet el pas.

Comentaris (0)

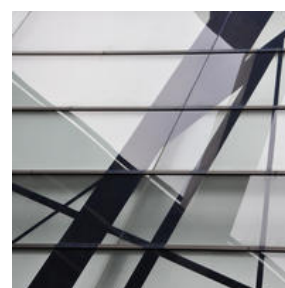
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 16, març 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Cançó de febrer

- La música té la paraula

Contingut Anterior

- Número 16, març 2013
- Número 14, gener 2013
- Número 13, desembre 2012
- Número 12, novembre 2012
- Número 11, octubre 2012

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019

La tradició

La recuperem o la reinventem?

A la tradició se la invoca sovint per reivindicar una certa manera de comprendre i actuar dins el nostre present. Per la tradició, en música, justifiquem determinades maneres de concebre i d'interpretar un repertori, de legitimar instruments i pràctiques musicals, fins al punt que bateja una especialitat interpretativa i un departament dins els nostres estudis. Però què és la tradició? ¿Podem dir que es reinventa i reescriu contínuament, segons la mirada i les intencions que hi aboquem? ¿Tan dúctil és, o el passat només és allà, únic, inamovible i mereixedor de tots els nostres respectes i les nostres traïcions?

A dues veus

Altres publicacions

0

Anna Costal

Professora de Musicologia de l'Esmuc

Josep Moliner

Professor del Departament de Música Tradicional.
Cap del departament entre 2005 i 2014

Totes les manifestacions culturals que produïm formen part del nostre present. Des d'una fira medieval fins a la retrospectiva d'un pintor del segle XVII, des d'un concert de l'OBC fins a un concurs municipal de Jocs Florals. Ara bé, no considerem *tradicionals* totes les activitats que genera la societat contemporània, només aquelles que coincideixen amb un imaginari de cultura popular allunyada en el temps —i diferenciada d'una suposada alta cultura, quina gran fal·làcia!— i les que ens proporcionen les eines ideològiques necessàries per diferenciar el *nosaltres* dels *altres*. Per tant, la tradició és la voluntat d'enllaçar amb unes actituds i uns valors que creiem més *autèntics* —i que justifiquem per l'antiguitat o per la veracitat de les fonts orals— i que creiem que ens *pertanyen*.

Des del meu punt de vista, doncs, recuperar o reinventar la tradició és exactament el mateix. Perquè la qüestió no és el verb que utilitzem sinó la intenció que posem darrere la paraula *tradició*. L'important no és si restaurem o salvem (!) unes activitats culturals de l'oblit, o si senzillament les volem mantenir vives, sinó els motius que ens porten a voler-ho fer. En lloc de fixar-nos en l'objecte —la reproducció de la imatge d'un sant, el canvi de dia d'una determinada festa, l'ús d'unes o d'unes altres instrumentacions musicals— cal plantejar-nos les expectatives que nosaltres bolquem en aquella activitat.

A vegades aquestes expectatives no són compartides per la totalitat del col·lectiu que inicia la recuperació d'una tradició. O al revés, els canvis en una tradició que es manté inalterable durant uns quants anys són malvistos per aquells que defensen allò tan típic del «s'ha fet així tota la vida». Magnífic! Podríem dir que cada societat, des del poblet més petit i fins a l'àmbit nacional, imagina la seva tradició, i la voluntat de reinvençió o d'aferrament monolític la posa a prova i la retrata.

La recuperació, fa trenta anys, de la cornamusa i altres instruments antics sota l'etiqueta de música tradicional catalana, per exemple, va marcar una tendència ideològica aplicada al discurs musical. Igual com la restauració del contrapàs a la Barcelona de 1908, o la recopilació de melodies de tradició oral a mitjan segle XIX. I es pot donar el cas que, tot i tractar-se d'un mateix objecte, els motius pels quals en un moment determinat estirem el fil de la tradició siguin ben diferents i, en ocasions, diametralment oposats.

Només cal que siguem conscients d'aquests processos. El coneixement ens donarà les eines per ser lliures, poder fer i desfer segons el nostre criteri i mostrar als més incrèduls que la nostra voluntat té la mateixa força que una justificació històrica i ben documentada.

Comentaris (0)

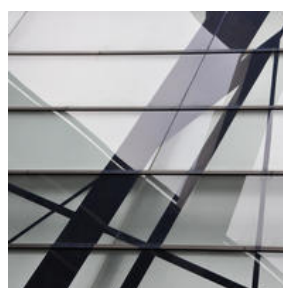
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 16, març 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Cançó de febrer

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

La tradició

La recuperem o la reinventem?

A la tradició se la invoca sovint per reivindicar una certa manera de comprendre i actuar dins el nostre present. Per la tradició, en música, justifiquem determinades maneres de concebre i d'interpretar un repertori, de legitimar instruments i pràctiques musicals, fins al punt que bateja una especialitat interpretativa i un departament dins els nostres estudis. Però què és la tradició? ¿Podem dir que es reinventa i reescriu contínuament, segons la mirada i les intencions que hi aboquem? ¿Tan dúctil és, o el passat només és allà, únic, inamovible i mereixedor de tots els nostres respectes i les nostres traïcions?

A dues veus

Altres publicacions

0

Anna Costal

Professora de Musicologia de l'Esmuc

Josep Moliner

Professor del Departament de Música Tradicional.
Cap del departament entre 2005 i 2014

Què podem entendre per tradició? Els llibres diuen que la tradició és allò que té origen en les generacions passades, que es transmet de generació en generació, allò que perdura, els costums, els hàbits, el fer. Per a mi la tradició, a banda de tot això, és una cosa viva, el que passa en el dia a dia; és la transformació d'aquests costums i tradicions, la innovació constant que les ha fet progressar i mantenir-se fins els nostres dies. El que fem ara, serà tradició. I la tradició que mantenim és la que s'ha anat desenvolupant amb el pas del temps. Altres tradicions, per sort, han quedat enterrades en el temps.

Cal recuperar-la? Sí, però des d'una tasca etnomusicològica; quasi diria que paleontològica. I per tal de no perdre les arrels, la nostra cultura, i poder-la mostrar, ensenyar i investigar per preservar-la. El que no podem fer és imposar-la, tancar-la, determinar què és veritat i què no. En el moment que la tradició s'estipula i es tanca passa a ser morta, mer objecte d'estudi. És important, doncs, no perdre les tradicions que ens marquen com a poble, com a país, però no podem caure en l'error de consagrar-les i molt menys imposar-les. La tradició en els costums, la música, la dansa, la llengua, en el fer de les gents... porta dins d'ella la innovació constant. Per tant, parlar d'innovar la tradició és parlar del seu dia a dia. A mode d'exemple, tocar música electrònica amb cornamuses, sota el meu parer, no és innovar; és tractar amb naturalitat els instruments, d'acord a la nostra època. La naturalitat hauria de ser la paraula clau per entendre i assimilar tot allò que portem dins i necessitem expressar.

Toco en una cobla, la Sant Jordi – Ciutat de Barcelona, de la qual constantment sentim a dir que som innovadors, que sortim del camí de la cobla; altres opinen que fem sacrilegis envers la tradició. El que fem, per nosaltres, només és un acte de normalitat, de ganes d'explotar una formació, de viure la música des de tots els horitzons i mostrar que la cobla és un element de la tradició que està en evolució constant, i que el seu potencial no pot limitar-se a una manera de fer consagrada en els temps. En el món de la sardana (podem extrapolar-ho a d'altres esdeveniments "tradicionals"), molts dels actes de normalitat que han passat en el decurs de la seva història s'han vist des de sectors conservadors com atacs i destrucció d'una manera de fer; una manera de fer que, si no es mira amb ulls de modernitat i futur, finalment sí que quedarà enterrada. I amb ella, la tradició.

Comentaris (0)

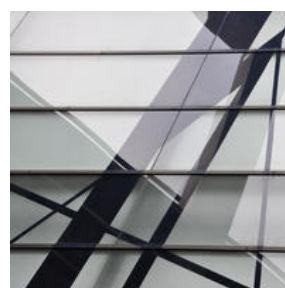
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 16, març 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Cançó de febrer

- La música té la paraula

Contingut Anterior

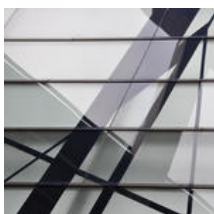
Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Gent Esmuc

Gent Esmuc és una secció de la revista pensada per mostrar la vitalitat musical de professors, estudiants i altres membres de la comunitat educativa de l'Escola. Sempre que hi apareguin ressenyes de discos, llibres, partitures o altres publicacions, les trobareu disponibles a la Biblioteca de l'Esmuc.

Cançó de febrer

Cicle de jam sessions de jazz al bar Llanterna

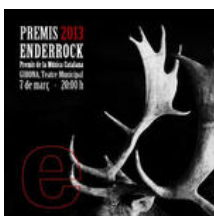
El guia Juan Carlos Asensio

Visita a biblioteques amb fons històrics de Madrid

Portes d'entrada a l'Escola

Simulacre de proves d'accés i portes obertes a l'Esmuc

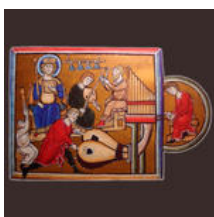
Una nit de reconeixements

Professors i estudiants de l'Escola als Premis Enderrock 2013

En el nom de Bach

El nou disc d'Eulàlia Solé

Il Combattimento

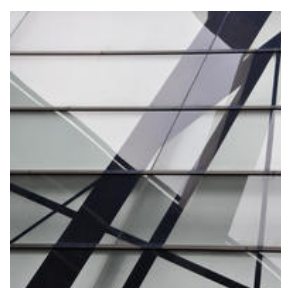
Projecte dels estudiants del MIMA

Contingut Actual

Número 16, març 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Cançó de febrer

- La música té la paraula

Contingut Anterior

- Número 16, març 2013
- Número 14, gener 2013
- Número 13, desembre 2012
- Número 12, novembre 2012
- Número 11, octubre 2012

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

Cançó de febrer

Cicle de jam sessions de jazz al bar Llanterna

Joan Tomàs
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Alguna cosa es mou els dimecres a la tarda al Bar Llanterna. És aquell ambient càlid i acollidor previ al que serà una bona vetllada. És el que succeeix aquest curs, durant el cicle de *jam sessions* impulsat pel Departament de [Jazz i música moderna](#) de l'Esmuc i l'empresa [Singularis](#), que ha tingut una acceptació i seguiment realment bons. El guitarrista i professor [Dani Pérez](#) n'és el coordinador. L'objectiu primari d'aquesta activitat podria semblar un intent de demostrar la bona continuïtat dels estudiants d'aquesta disciplina, però en anar-hi, i amb la presència d'estudiants d'altres centres, queda molt clar que és una trobada per estar una estona amb companys gaudint d'aquesta música.

La trobada del dimecres 27 de febrer va ser especial, ja que va ser una de les més nombroses i participatives. La *jam* es va obrir a càrrec dels mestres [Ignasi Terraza](#) al piano, [Horacio Fumero](#) al contrabaix i [David Xirgu](#) a la bateria, i ho van fer magistralment, combinant compassos d'amalgama i deixant espai al lluïment individual. S'hi van afegir una guitarra, saxos i trompetes, amb els professors deixant el pes de la *jam* als alumnes, qui van acabar interpretant l'estàndard *bebop Donna Lee*, del trompetista Miles Davis. El mateix Horacio Fumero deia estona abans de començar la *jam* que "és un espai molt maco, per compartir i passar una bona estona, més que res".

És, en definitiva, una activitat molt bona per tal de dinamitzar les relacions del nostre centre, i esperem que d'aquest cicle se'n facin moltes edicions més. El cicle continua els dimecres 6, 13 i 20 de març, a les set de la tarda.

Comentaris (0)

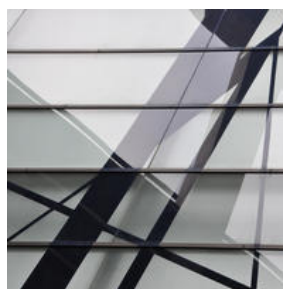
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 16, març 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Cançó de febrer

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El guia Juan Carlos Asensio

Visita a biblioteques amb fons històrics de Madrid

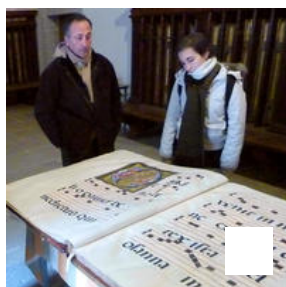

Irene Valle
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Vist des de fora, van ser tres dies de tancament en sales fredes, d'estar durant hores de peu al voltant de llibres, de passar les nostres vacances ficats en aquests llocs d'on la gent amb exàmens no vol més que sortir. Però dins, va suposar l'obertura a una realitat que, encara que constitueix les fonts primàries del nostre material d'investigació. En petit comitè (dues alumnes de musicologia, dos del Màster d'Antiga, algun convidat i el professor) vam fer els dies 4, 5 i 6 de febrer aquesta peculiar activitat organitzada pel Departament de Musicologia de l'Esmuc i impulsada pel professor de Codicologia, Juan Carlos Asensio. La ruta va començar a la [Biblioteca Històrica Complutense "Marqués de Valdecilla"](#): al seu [taller de restauració](#) ens van ensenyar com de costós és, en ocasions, recuperar un llibre danyat per multitud de factors; com es recomponia quelcom que, fruit de la humitat i del temps, sembla a primera vista una pilota de cuir vell. La

visita va incloure també una interessant mostra de documents manuscrits, incunables i impresos de la biblioteca. Aquell mateix dia vam visitar la [Biblioteca Històrica Municipal de Madrid](#), on vam poder consultar algunes partitures provinents dels teatres de la Cruz i del Príncep, que, d'estudiar-les, ens permetrien conèixer més la vida musical de la societat d'aquella època. El dimarts dia 5 vam visitar la [Sala Barbieri](#) de la [Biblioteca Nacional d'Espanya](#), amb els seus interessants fons, les seves tasques de catalogació, amb cantoral de cant pla de grans dimensions, i la [biblioteca](#) de la [Real Academia Española](#) a la tarda, no especialitzada en música, però amb interessants fons en el seu haver, com la primera edició de la *Historia de la música española* de Soriano Fuertes, que vam poder tenir entre les mans. El 6, dimecres, la visita va concloure a la [biblioteca](#) del monestir de [San Lorenzo del Escorial](#), amb una mostra dels fons d'una institució encara ben viva. Vam poder veure, entre els seus documents, partitures del puny i lletra del pare Antoni Soler, així com la seva tomba. També aprofitarem per visitar in situ el cor i la basílica, la cripta real, el seient al cor en què Felip II resava i al qual arribava a través d'una porta secreta, les privilegiades vistes al poble des de l'exterior de la part més alta del monestir, els llocs on vam poder imaginar la interpretació de la música conservada en els seus arxius.

La recompensa va ser recíproca: a nosaltres ens va permetre veure de primera mà aquells documents, imprescindibles per a la investigació, però dels quals només podem tenir constància la majoria de les vegades a través de fotocòpies. I a ells, a les institucions, els va permetre veure que hi ha un veritable interès en l'esforç que estan fent. Esforç que comprèn l'adquisició, la restauració, l'ordenació i la conservació d'aquests llibres, i que ens permeten seguir gaudint de totes aquestes joies històriques.

Vam acabar l'excursió el mateix dimecres, en un viatge en rodalies direcció Escorial-Puerta del Sol, ja fosc, entre comentaris de consideració cap a totes les persones que ens havien atès, d'admiració i respecte cap a qui, sense ells, la visita no hauria estat possible. I entre algun silenci, el record per la meua part d'un dels llibres que ens van ensenyar a la primera biblioteca, el [Liber Chronicarum](#) de Schedel, en què es narraven les set grans edats de la història, sent la primera edat la creació del món i la setena, l'última, el Judici final. L'interessant era a la sisena, la que comprenia des del naixement de Crist fins a l'any de la impressió del llibre, però amb una curiositat al final: hi havia pàgines en blanc que així va deixar l'autor perquè els que el succeïssin poguessin seguir continuant aquesta Història. I és aquí on anava la meua imaginació, vers aquestes pàgines en blanc que, dia a dia, professors com Juan Carlos Asensio, amb la seva professionalitat i competència, ens ajuden a completar, per mitjà dels coneixements que ens ajuden a adquirir i que, d'una manera o una altra, ens ajuden a escriure la història. La de cadascun de nosaltres.

Comentaris (0)

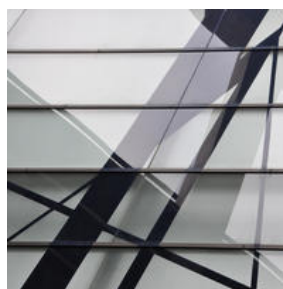
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 16, març 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Cançó de febrer

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

[Veure tots els números de L'ESMUC digital](#)

Portes d'entrada a l'Escola

Simulacre de proves d'accés i portes obertes a l'Esmuc

Hèctor Gasol
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Qui no recorda el moment de triar un centre superior per continuar la seva formació musical? I aquell any previ encarat a preparar [l'accés als futurs estudis](#)? L'Escola Superior de Música de Catalunya, junt amb el Conservatori Superior de Música del Liceu i el Taller de Músics, són els tres possibles destins oficials a Catalunya per a tots els estudiants que volen iniciar una nova etapa en el seu camí. Precisament, davant la preocupació de com afrontar l'accés i les indecisions en la tria del centre, l'Escola Superior de Música de Catalunya ha organitzat de nou el simulacre de proves d'accés, un [curs](#) per afrontar-les, i les [activitats de portes obertes](#) durant aquest mes de febrer.

Per una banda, el [simulacre](#) proposat el dissabte 16 de febrer va constar dels exercicis de la primera part (dictats, anàlisi auditiva i anàlisi de partitura) per a

les opcions de Clàssica i Contemporània, Jazz i Música Moderna, Música Antiga i Flamenco. I durant el dissabte 23 de febrer es van ofertar els exercicis específics de la segona part de la prova per a Composició, Direcció, Musicologia, Pedagogia, Sonologia i Promoció i gestió. Els candidats van poder inscriure's a la primera part o a ambdues i més endavant obtindran la qualificació que mostrarà l'estat de preparació en què es troben.

Per una altra, la interessant possibilitat d'assistir d'oient i de manera gratuïta a les classes de l'Escola s'ha obert en les dues últimes setmanes del passat mes. Veure i viure en primera línia el desenvolupament de les sessions d'instrument, de conjunt o d'assignatures grupals és tota una experiència pels nous aspirants al grau superior. No només per ells, sinó que també ho és pels professors i els actuals alumnes de l'Esmuc. Fou molt agradable, per exemple, observar dues cares noves, en el Seminari de Musicologia del dimarts 26 de febrer, que miren i es deixen mirar, s'interessen per la dinàmica del grup, agraeixen l'oportunitat i esperen poder repetir un cop dins, tal com ens van explicar després de les dues hores de visita musicològica.

I a més a més, per completar la visita, les jornades de portes obertes del 2 de març van donar informació del grau superior i de com accedir-hi als conservatoris, escoles, professors, famílies i futurs estudiants. Des de l'Esmuc, molta sort pels nous visitants!

Comentaris (0)

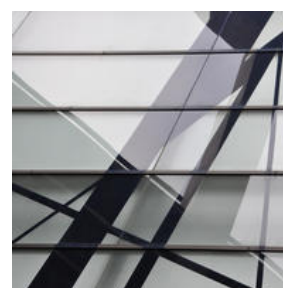
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 16, març 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Cançó de febrer

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Una nit de reconeixements

Professors i estudiants de l'Escola als Premis Enderrock 2013

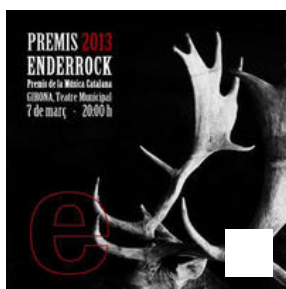
Roser Ramos
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El passat 7 de març a la nit es van celebrar els [Premis Enderrock 2013](#), que enguany va lliurar una quarantena de [guardons](#). Amb la voluntat d'aconseguir una descentralització territorial d'aquest esdeveniment tan vinculat a la música catalana, el Grup Enderrock va signar un conveni de col·laboració amb la ciutat de Girona i va realitzar la [gala](#) al seu Teatre Municipal de Girona. Els [premis](#) es van entregar en dues categories: d'una banda la procedent de la votació popular dels lectors i seguidors de la revista, i d'altra banda la de la crítica musical, que recull les opinions d'una trentena de periodistes musicals.

La publicació s'ha dedicat des de l'any 1993 a la difusió del pop-rock en llengua catalana. Mica en mica, però, també ha anat incloent en les seves iniciatives, com la dels presents premis, el reconeixement de músics d'altres àmbits com la música clàssica o el jazz. És destacable enguany l'alta participació de músics vinculats a l'Esmuc, tant d'estudiants i antics estudiants com de professors, començant pel premi de la crítica a Sílvia Pérez Cruz, considerada la millor artista de l'any. El disc de Roger Mas amb la [Cobla Sant Jordi](#) –on actuen professors i graduats de l'Escola, com Pep Moliner o Marc Timon– ha obtingut el premi al millor disc de l'any i millor disc de folk per partida doble, des de la crítica i per votació popular. D'entre de les votacions populars, la mezzosoprano [Anna Alàs](#), va quedar en segon lloc com a millor directe i com a nova proposta de Clàssica, per damunt del [Quartet Gerhard](#), un altre nominat vinculat a l'Esmuc. El grup [9SON](#), en el qual actua la graduada en pedagogia Carla Gordo, han quedat nominats a millor artista de folk i noves músiques i al millor directe en la mateixa categoria. També ho foren el teclista Oriol Pidelaserra i el trombonista Oriol Ferré, de la formació [Derrumband](#); o el bateria Didak Fernández, del popular grup Macaco, que va actuar la nit del lliurament de premis.

La secció de jazz compta també amb nombrosos guardonats de l'Escola. Els professors [Gorka Benítez](#) i [David Xirgu](#) han obtingut el premi al millor disc de jazz pel seu [A Marte otra vez](#). [Ignasi Terraza](#) també ha estat reconegut pel seu nou disc Sol-IT de solo piano, així com el [Matthew Simon Quartet](#) pel disc Continental Blues. Una altra proposta que reuneix personatges vinculats a l'Esmuc és la del [Quartet Casals](#), en aquest cas nominats a millor artista en la categoria de Clàssica.

Els Ja t'ho diré van ser els encarregats d'obrir la gala que va ser conduïda per diverses cares conegudes, on van actuar artistes molt variats com Roger Mas i la Cobla Sant Jordi o Els amics de les arts.

Comentaris (0)

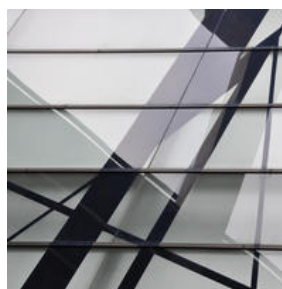
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 16, març 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Cançó de febrer

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

En el nom de Bach

El nou disc d'Eulàlia Solé

Ester Castelló
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

La prestigiosa pianista catalana [Eulàlia Solé](#), amb qui tenim el plaer de compartir Escola –és professora de piano de l'Esmuc– ens ha ofert el seu darrer disc, *En el nombre de Bach, präludien und fugen*, on fa un recorregut per les tonalitats dels preludis i fugues de J.S. Bach, que componen el seu propi nom segons la nomenclatura musical alemanya: B, tonalitat de si bemoll; A, tonalitat de la; C, tonalitat de do; H, tonalitat de si natural, en les seves modalitats majors i menors. Aquest era un joc que Bach, com molts altres compositors posteriors, va fer servir en la seva música: utilitzar el motiu si bemoll, la, do i si natural com la seva signatura musical.

Eulàlia Solé és una reconeguda pianista de ressò internacional, guardonada nombroses vegades, que ha dedicat tota la seva vida a la música, més concretament a la interpretació o a la "vivència" d'aquesta –com ella mateixa

ens diu– a través del piano. Amb un ampli repertori, des de la música clàssica a la contemporània, Eulàlia Solé ens obre la porta a aquesta "realitat espiritual que es transmet d'esperit a esperit en un acte d'ofertori": la música.

Només encetar el disc, sorgeix la profunditat de la tonalitat de si bemoll menor, que amb la delicadesa de les mans de la intèrpret, fa que ens arribi la música d'una manera pura i clara, fins ben endins. Després anirà passant per les altres tonalitats esmentades, brollant tant frescor i alegria en unes com gran intensitat en altres, sempre amb l'equilibri i l'harmonia pròpies de la música de Bach, que ens pot arribar a transportar a esferes desconegudes pels nostres sentits.

Aquest disc –que podem trobar a la biblioteca de l'Esmuc gràcies a la donació de la pianista, a qui agraïm tant aquest gest com la seva interpretació– és tota una poesia musical, d'una partitura que en un principi ens podria semblar un tractat sobre el [temperament igual](#), i que Eulàlia Solé ens fa reviure, "deixant-la fluir a través de tot el seu ésser" i, com no, en el nom de BACH.

Comentaris (0)

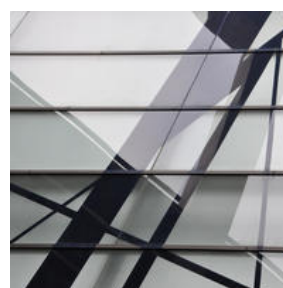
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 16, març 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Cançó de febrer

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

II Combattimento

Projecte dels estudiants del MIMA

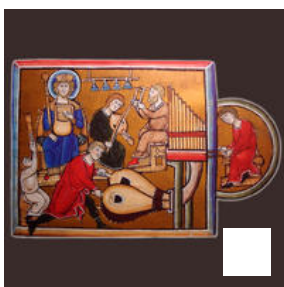
Mònica Tarré
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Tres estudiants del [Màster d'Interpretació de Música Antiga](#) a l'Esmuc, Abraham Cupeiro, María Ruiz i Diego Segade, han realitzat un destacat projecte per al treball del mòdul 3, coordinat per [Rubén López Cano](#). *II Combattimento*. Va consistir en un concert el dia 29 de desembre del 2012 a l'església de Santa Maria de Lugo. Volia ser la posada en pràctica de tot allò transmès en les classes del màster durant el primer trimestre, però el principal objectiu del projecte era, a part del de la pròpia experimentació, el d'apropar la música antiga al públic, condicionats pels instruments i repertoris que tocaren.

En tant que interpretació històricament informada, els músics varen tocar amb instruments de la col·lecció i del taller del [Centro de Arte y Diseño de Lugo](#) (CENTRAD), reproduccions dels instruments que apareixen en el

Pòrtic de la Glòria de la catedral de Santiago de Compostela. Aquest centre, que depèn de la Diputació de Lugo, a més d'alguns instruments els va proporcionar l'església on efectuar el concert. Els instruments requerits per al projecte eren una viola *da braccio*, una cítola, un *traverso* renaixentista, un *cornetto*, un *organetto*, un cimbaló, un baixó, una flauta de bec, instruments de percussió i gaites medievals. Alguns d'aquests instruments van ser proporcionats també per l'Esmuc o elaborats per ells mateixos. La propaganda del concert va consistir en una [roda de premsa facilitada pel CENTRAD](#), així com cartells publicitaris, i [altres tipus d'anuncis](#) divulgats per les [xarxes socials](#) i per una emissora radiofònica local.

El repertori escollit fou de música medieval, ja que era el període més aprofundit durant el primer semestre. El repertori va consistir en l'evolució de la melodia del *Kyrie Cunctipotens Genitor*, un *Rex Virginum Amator* del còdex de Las Huelgas, un *Kyrie* del còdex de Faenza, un altre *Kyrie* amb trops de Juan de Anchieta, *Alle Psalite Cum Luya* del Manuscrit de Montpelier del segle XIII; una *caccia* anònima del segle XIV, una *Chanson Royale* de Guillaume de Machaut, una *Tierche Estampie Royal* i una *Gallanica* d'anònima sefardita. El concert va anar acompanyat de projeccions de miniatures amb instruments d'època, així com també se serviren d'explicacions sobre el repertori per a familiaritzar el públic a la música medieval. Per a realitzar el projecte van ser necessaris els continguts que s'havien donat en algunes sessions del màster. Les informacions més útils foren els coneixements sobre el context medieval, la iconografia per apropar-se a com s'interpretava la música, nocions de ritme del cant gregorià, improvisacions, informació sobre els diferents gèneres de cançons medievals i la manera d'interpretar-los quant a ritme, estructura i instruments, les diferents imatges que es pot transmetre de l'edat mitjana amb la música (heroica, seriosa, trobadoresca, etc.), coneixements sobre danses barroques per reflexionar sobre el sentit de la pulsació, el ritme i el fraseig per a donar vida a les obres, detalls de l'escenari, etc. També en faran un DVD, que pròximament es podrà trobar a la [biblioteca de l'ESMUC](#)

El projecte no va ser fàcil, perquè sorgiren dubtes en quant a la interpretació i a la instrumentalització de les obres, per això van comptar amb l'ajuda de [Juan Carlos Asensio](#) per a resoldre alguns dels problemes. Tot i que en alguns moments l'experimentació era necessària quant a instrumentació, sonoritats, plans i articulacions, la coherència i el fonament foren les guies per al seu projecte.

Comentaris (0)

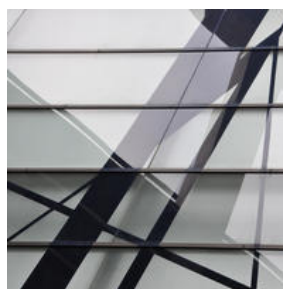
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 16, març 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Cançó de febrer

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

"Mediterràniament"

Música amb gust de cervesa

Ingrid Pujol Rovira
Musicòloga i periodista

Posa't en contacte

Article

Altres publicacions

0

Durant els darrers anys, Estrella Damm ha aconseguit generar un discurs televisiu a través de la publicitat. Els seus anuncis han creat un fenomen social que marca l'arribada de l'estiu, la vinculació de la cervesa com a producte estiuenc i el so que té aquest període amb una cançó determinada a través d'una condensació d'elements. La marca plasma i juga amb diferents tòpics sobre el Mediterrani que la gent pot tenir al seu imaginari i que donen sentit a la campanya publicitària. Amb el sol, la platja, la festa o l'amor, a través d'una narració, la cervesera aconsegueix connectar amb el públic i establir un procés de comunicació.

A finals de maig del 2009, un mes abans de l'inici del solstici d'estiu, les televisions estatals i autonòmiques van emetre una història de poc més de tres minuts sobre les vacances d'un noi a Formentera. La platja, el sol, les festes amb amics o l'amor eren alguns dels elements que formaven aquest anunci de la campanya "Mediterràniament" de la cervesa Estrella Damm.

"Formentera" con Billie the Vision & the Dancers. Estre...

Però el més característic de tot plegat, era que durant aquells tres minuts sonava íntegrament la cançó *Summercat*, de Billie the vision & the dancers, i hi apareixien els músics tocant com si es tractés d'un videoclip propi del grup. Podem dir que pocs espectadors coneixien la cançó i el grup. No s'estrenava per l'espòt sinó que ja s'havia enregistrat cinc anys abans per l'àlbum *I was so unpopular in school*. Tot i així, al final de l'estiu d'aquell mateix any, aquest grup suec omplia l'Antiga Fàbrica de la Damm en un concert amb motiu de les Festes de la Mercè de Barcelona.

L'any següent, Estrella Damm i Villar & Rosàs treien el segon volum de "Mediterràniament" seguint el mateix patró del 2009 però, aquest cop, ubicat entre Menorca i Cadaqués i amb el grup The Triangles i la cançó *Applejack*, enregistrada el 2005. El ressò de la campanya i del tema també va ser notable.

"San Juan" con The Triangles. Estrella Damm 2010

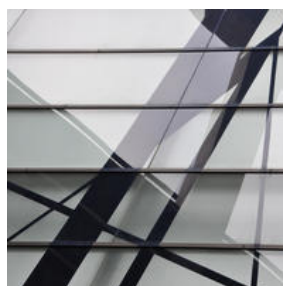

Contingut Actual

Número 16, març 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Cançó de febrer

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

La primavera del 2011 l'empresa cervesera va publicar la data d'emissió del tercer volum "mediterrani", que homenatjava El Bulli abans del seu tancament, i va penjar l'espot a Youtube hores abans d'emetre'l per televisió. Les xarxes socials i els seus usuaris es van encarregar de difondre l'anunci abans que sortís pel mitjà televisiu. Herman Düne, el grup de la cançó protagonista de l'anunci, *I wish that I could see you soon*, també aconseguia omplir el seu concert durant les Festes de la Mercè.

"elBulli" con Ferran Adrià y Herman Düne. Estrella Da...

La "memòria involuntària" dels anuncis

Aquests tres anuncis han quedat en la memòria de molts espectadors. Sentir ara un fragment d'una cançó que digui "tonight, tonight, tonight, tonight" o un síl·laba rítmica com "pa-pa-pa, pa-pa-parara" pot retornar al receptor a recordar escenes de sol, platja, festa o estiu, però sobretot, tindrà clar que forma part d'un anunci d'una cervesa. És per això, que la música d'aquests anuncis es presenta com a "memòria involuntària".

Aquest concepte de Marcel Proust [1] fa referència al joc amb la memòria a través d'elements que transporten a un record. Amb aquests anuncis es pot veure com això passa en la recepció de l'espectador, tal com explicàvem abans, però també passa a nivell intern, dins dels propis anuncis. Un exemple és l'espot del 2009 on el fet de fer un glop de cervesa transporta al protagonista a recordar l'estiu, creant un *flashback*. Una acció semblant passa a l'anunci d'El Bulli quan el protagonista mira la fotografia d'una noia i això li recorda les últimes vivències.

Les diferències entre les cerveses

La publicitat busca persuadir l'espectador per tal que aquest realitzi una acció determinada. Una de les característiques que ha marcat la publicitat és que l'acció que s'ha de portar a terme té un rerefons comercial: des de les crides al mercat, un dels actes comunicatius principals que s'ha perseguit amb la publicitat ha estat la venda d'un producte ressaltant-ne les seves qualitats.

Però si mirem detingudament una ampolla de cervesa d'Estrella Damm poques diferències trobarem respecte d'altres marques. Com la majoria de cerveses, l'ampolla és estàndard, conté un líquid fet de civada o de blat, conté certa graduació d'alcohol i ha passat per una fermentació industrial. Les diferències bàsiques entre unes i altres són a l'etiqueta o la xapa, és a dir, en la marca.

Una marca de cervesa no es pot vendre com un producte més perquè el consumidor ja en coneix les qualitats. És per això que les cerveseres han de diferenciar-se buscant el seu valor afegit i creant una imatge corporativa que les identifiqui. És aquí on entra el paper de la publicitat i, en aquest cas, l'agència Villar & Rosàs, autora de les últimes campanyes d'Estrella Damm. La seva principal missió és entendre els valors de la marca i exposar-los al consumidor potencial per atreure'l.

La creació d'un espot

Si ens posem en la pell d'un publicista i intentem recrear el procés de construcció d'aquests anuncis, el primer que ens haurem de preguntar és què és Estrella Damm. Podem dir que és una "cervesa centenària de Barcelona", però què hi ha a Barcelona? La resposta de Villar & Rosàs va ser "el Mediterrani". Aquí va aparèixer la campanya "Mediterràniament" que ha acompanyat els anuncis dels darrers quatre anys de la marca. Aquest concepte delimita una ubicació i connota diferents tòpics com són la platja, el sol, l'amor, la festa o l'estiu.

Després hi hem d'afegir un eslògan per a cada un dels anuncis. L'agència publicitària ha jugat sempre amb les obvietats, és a dir, partint de la base de la riquesa que pot tenir el Mediterrani, no cal anar massa lluny per passar unes bones vacances ni un bon estiu. El mateix concepte es pot aplicar a la cervesa: "no cal anar a buscar gaire lluny, la bona cervesa és de casa". Finalment, en aquest procés cal delimitar el target [2], centrat en un públic jove al qual se li vol enviar el missatge, a través dels anuncis, que la cervesa és de casa i centenària, però que s'ha sabut actualitzar.

La festa, el mar i els amics són alguns dels elements presents a tots els anuncis d'Estrella Damm

Destacar davant la saturació del mercat

Estrella Damm, com tantes altres marques, s'ha hagut d'enfrontar a diferents problemes de la publicitat actual per tal de fer arribar el seu missatge al consumidor potencial.

L'emissió d'anuncis televisius, com és el cas d'aquests exemples dels quals parlem, genera grans costos, tant per la cessió de l'espai com per la creació i la producció. A més, la televisió és el mitjà de comunicació més popular i amb més espais publicitaris.

Tot plegat ha provocat una saturació publicitària en l'espectador i la necessitat de ser regulada. D'altra banda, l'augment de cadenes en les últimes dècades i l'aparició de noves tecnologies també ha generat una fragmentació de les audiències i publicistes

i marques han hagut de seleccionar exactament el tipus de públic i el canal on s'havien d'emetre els seus anuncis.

Per fer front aquests problemes, podem dir que la cervesera i l'agència publicitària han potenciat tres aspectes per tal de cridar l'atenció de l'espectador. En primer lloc, han fet uns anuncis atractius que narren històries visualment –resumides de manera evocadora amb l'eslògan de cada temporada– fent servir recursos propis del videoclip.

Després han trencat l'esquema bàsic de la comunicació, passant d'una sola direcció a la bidireccionalitat, convertint l'espectador en emissor. Aquests anuncis tenen una durada aproximada que ronda els tres minuts. En aquest aspecte, divergeixen de la definició bàsica d'anunci perquè tenen una durada molt més llarga dels típics 15-30 segons. Això provoca un cost alt per emetre'ls enterament per televisió més d'una vegada. És per això que han apostat per la repetició dels anuncis a través d'una versió reduïda d'un minut i escaig, d'una banda, i per penjar els espots a Youtube, la qual cosa garanteix la reproducció gratuïta i l'espectador pot tornar-lo a veure sempre que vulgui i compartir-lo a través de les xarxes socials.

I el tercer punt per afrontar els problemes publicitaris fa referència a la música. Villar & Rosàs ha apostat per una identificació sonora de la marca, és a dir, atorgar una música que la identifiqui. És per això que la selecció de la cançó que acompanya aquests anuncis es va fer en paral·lel amb el procés de creació de guió. D'altra banda, cal destacar que generalment la publicitat de cervesa sempre va lligada a la música.

Descansar després de treballar va ser un dels nous elements afegits en la campanya del 2011

El format anunci videoclip

Aquests anuncis d'Estrella Damm sempre s'han caracteritzat per dos factors: la reproducció íntegra de la cançó a cada anunci i l'aparició del grup de música que l'interpreta en la narració de la història. És per això que podem considerar que aquests espots contenen un format de videoclip [3]. Aquest ús crea una unió entre música, imatge i text; però també ajuda a delimitar el *target*, ja que aquest format apel·la directament al públic jove.

A més a més, utilitzen recursos audiovisuals propis del videoclip. D'una banda, els plans tenen una durada molt curta i els moviments de la càmera són molt ràpids, la qual cosa aporta una sensació de ritme i velocitat que ajuda a la recepció immediata de la narració visual. La fase del muntatge audiovisual o la post-producció és molt important i així es

pot veure reflectit en els anuncis creats per l'agència Villar & Rosàs.

D'altra banda, podria semblar que aquests anuncis plasmen escenes de la vida estiuenca d'uns personatges, sense cap temporalitat ni ordre. Però la presència constant en tots tres d'una història d'amor fa que es creï una línia continua en el temps. D'aquesta manera, podem parlar d'un anunci videoclip seqüencial que barreja la presència dels músics (videoclip *performance*) i la narració d'una història (videoclip dramàtic) [4].

La persuasió del consumidor a través de la música

En aquests anuncis, la música és bàsica per a persuadir el consumidor; per tant, es poden definir com anuncis musicals [5] perquè les cançons són un element clau, els espots duren més i mostren una estructura completa i són utilitzats per una empresa de gran solvència. Tot i així, la selecció musical no és aleatòria. L'agència Villar & Rosàs sempre ha buscat una cançó preexistent, prèvia a l'anunci però que no fos coneguda per l'espectador. Segons els mateixos creatius de l'agència, la base en la cerca d'aquesta música és posar "allò que escoltaria una persona que visqués l'anunci".

La història d'amor, present a tots els anuncis, és la generadora de la temporalitat

Les cançons d'Estrella Damm, tot i existir prèviament als anuncis, reflecteixen la cultura del moment, encaixen a la moda, però també remarquen la unió tradicional entre música pop i publicitat. Com que les cançons eren poc conegudes pel públic de l'anunci, s'han pogut identificar amb la marca creant una identitat sonora de la cervesa.

Malgrat això, aquests anuncis també han provocat un èxit musical, tot i no ser un dels objectius de l'empresa. Els grups han aconseguit una promoció gratuïta d'una de les seves cançons i notorietat en un mercat on no eren coneguts, omplint sales de concert durant les Festes de la Mercè. Cal tenir en compte que la promoció de música a través de la publicitat és un factor que ja

destaca dels anuncis de cervesa des de fa temps. Algunes marques cerveses, com San Miguel, també fa un temps que patrocinen esdeveniments musicals com festivals o concerts remarcant aquesta relació entre el món musical i el publicitari.

La conjunció d'elements musicals i visuals

La música d'aquests anuncis s'erigeix com a protagonista i aconsegueix ser un èxit, més enllà de la televisió i el propi spot. Tot i així, per ser-ho, ha necessitat de les imatges. És per això que imatge i música estan en una relació d'igualtat creant una unitat on una necessita de l'altra.

En els tres anuncis, l'estructura narrativa i visual és semblant. A part d'aparèixer-hi elements com la festa, les vacances o la platja, les històries es narren a partir de salts temporals o espacials que es remarquen a través de la música.

S'ha necessitat una bona producció i un bon muntatge per a la realització d'aquests anuncis

D'altra banda, en un primer estadi podríem dir que la música i les imatges quadren i s'estableix una relació d'empatia entre elles. Es transmeten bones sensacions, es representa l'estiu i es descriu un esperit festiu pel tipus de música que s'escolta. A més, en els tres casos, a través de l'èxit entre la unió de música i imatge s'aconsegueix que la música s'identifiqui amb la marca i la relacionin. Tot i així, l'empatia es trenca quan es para atenció a la lletra de les cançons. Les imatges no tenen cap relació amb el missatge de la cançó, però el consumidor no té temps de desxifrar el significat, en primer lloc, per l'alt contingut visual i, en segon, perquè és en anglès.

El so de l'estiu arriba amb la cervesa

Estrella Damm ha aconseguit generar un discurs televisiu a través de la publicitat. D'una banda, estableix un procés de comunicació on l'espectador s'hi pot identificar. La marca pretén que el seu consumidor potencial vulgui un estiu com els que es presenten als anuncis i el seu missatge és que per aconseguir-ho, ho pot fer amb la seva cervesa.

De l'altra, la marca cervesera condensa diferents elements per generar un discurs. L'aparició constant dels tòpics referents al Mediterrani (sol, platja, festa o amor) permet una interacció directa amb el públic perquè coneix aquest terreny. A més, Estrella Damm ha aconseguit, a través de la campanya "Mediterràniament", crear la relació cervesa-estiu, semblant a la del cava-Nadal, amb la qual la gent espera l'emissió d'un anunci per notar que ja s'apropa una època de l'any. I finalment aquesta marca ha aconseguit sonoritzar l'estiu: amb la intenció de provocar les ganes de beure cervesa han acabat inventant, any rere any, una de les cançons de l'estiu que han quedat a la memòria de l'espectador.

Notes

- [1] Aquest concepte l'explica Jean-Jaques Nattiez al seu llibre *Proust música*.
- [2] Població potencial a la qual va dirigit un missatge o un producte
- [3] MONTAÑÉS, F. (2006), pàg. 24
- [4] AUDUBERT, R. (2003), pàg. 69
- [5] SEVILLA, M. (2008)

L'aparició dels músics als anuncis, com el cas de Herman Düne, els ha permès donar-se a conèixer a un nou mercat

Bibliografia

- AUDUBERT, Rosa (2003): "El lenguaje del videoclip" a EMILIOZZI, Irma [dir]. *La aventura textual: de la lengua a los nuevos lenguajes*. Buenos Aires: Stella: La Crujía
- COIXET, Isabel [dir] (2011): Estrella Damm 2001: El Bulli [Vídeo] [en línia]. Barcelona, Villar-Rosàs. Disponible a: <http://www.youtube.com/watch?v=Je2GLJ6ogmU>
- COOK, Nicholas (1994): "Music in the Commercials", *Popular Music*, vol. XIII, núm. 1, pàg. 27-40.
- MONTAÑÉS, Fernando (2006): *Historia iconográfica de la música en la publicidad*. Madrid: Fundación Autor.
- NATTIEZ, Jean-Jaques (2009): *Proust música*. Buenos Aires: Gourmet Musical Ediciones.
- SEDEÑO, Ana María (2008): "La relación musicovisual en el videoclip. Propuestas metodológicas y tipología" a AGUILERA de, Miguel [ed]. *Comunicación y música I: lenguaje y medios*. Barcelona: UOCPress
- SEVILLA, Miguel José (2008): "La música como protagonista: el anuncio musical" a AGUILERA de, Miguel [ed]. *Comunicación y música I: lenguaje y medios*. Barcelona: UOCPress
- TORRES, Fran [dir] (2009): *Estrella Damm 2009: Formentera* [Vídeo] [en línia]. Barcelona, Villarroas. Disponible a: <http://www.youtube.com/watch?v=1VRZISSlrwY>
- TORRES, Fran [dir] (2010): *Estrella Damm 2010: San Juan* [Vídeo] [en línia]. Barcelona, Villarroas. Disponible a: <http://www.youtube.com/watch?v=hhKpOz4SROE>

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Quan la música ens corprèn com una mar

Els poetes parlen de música

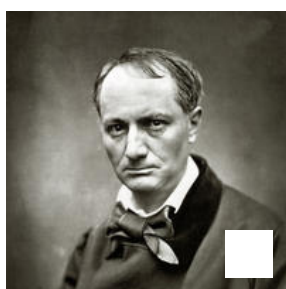
Josep Pujol i Coll
Professor de musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

La música té la paraula

Altres publicacions

0

Baudelaire. (Carjat, c. 1863)

Al meu entendre, no són pas els músics els qui han parlat millor de música, i quan dic millor vull dir amb més enginy, claredat expressiva i creativitat literària. Parlar de música és enormement complicat sobretot per dues raons: perquè hom n'ha opinat fins a l'extenuació i perquè es presta a derivar cap als extrems de l'especialització tècnica i minoritària de la disciplina o al de l'especulació filosòfica altisonant. Els discursos sobre música deriven fàcilment al lloc comú, sovint hi sentim resonàncies de quelcom prèviament dit, de manera que costa de sorprendre'ns-hi. Quan [Kurt Cobain](#) afirmava –si és que realment ho va dir– que “La música és sinònim de llibertat, de tocar el que vulguis i com vulguis, sempre que sigui bo i tingui passió, que la música sigui l'aliment de l'amor”; doncs prefereixo Shakespeare, que va dir-ho molt abans i molt millor al començament de [Nit de Reis](#): “Si la música és aliment de l'amor, doneu-me'n un excés, de manera que, sadollant-lo, l'apetit pugui emmalaltir i morir”. Les habilitats verbals no tenen per què anar en paral·lel amb les habilitats musicals, però continuem demanant als músics que ens expliquin la música com demanem a actors que facin política o abanderin causes. Si hi accedeixen, els músics fan el que poden, amb fortuna desigual. N'hi ha que se'n sortien prou bé, com Claude Debussy, Erik Satie, Xavier Montsalvatge o Leonard Bernstein, amb una obra literària interessant, pedagògica, de crítica periodística o de creació. D'altres no tant. Un wagnerià reconegut com Joan Maragall reconeixia només en privat que “Wagner, com a poeta, és un neula”. No es pot ser bo en tot.

Els que n'han parlat millor, perquè els correspon, són els poetes. Sovint, a més, ho han fet des del punt de vista de l'oient, que facilita la identificació amb la majoria que sent la música més per l'oïda que pels dits. L'arrencada del poema de Baudelaire [La Musique](#), inclòs a les [Flors del mal](#), és intensa, magmàtica i impetuosa: “La musique souvent me prend comme une mer!”. Tot el poema és el desenvolupament d'aquesta comparació, arravatada i orquestral, per on navega aquest jo poètic arrossegat per la música com ho pot fer una mar d'onades encabritades o, d'altres vegades, en “calma plana, espill ver / del meu desesper!”, segons la [versió catalana](#) de Xavier Benguerel. D'altres vegades l'amor a la música és tota una declaració de principis, com el conegut [Art poétique](#) de Paul Verlaine, que comença amb una proclama rotunda (“De la musique avant toute chose”) i acaba amb la constatació dels seus límits en tant que poeta (“Et tout le reste est littérature”). Un final i un principi ideals per a citacions a programes de mà, samarretes i noms de bar.

I, en català, dels més tocats per la música jo triaria Màrius Torres, amb diversos poemes de tema musical, delicats i molt a to amb la peça referenciada, com [Couperin, a l'hivern](#) (“la música comença, i et salta, entre les mans, / un ocell que palpita i que juga”); o [Abenlied](#), on comenta una audició de [Schumann](#) on tot encaixa, els versos trencats, la melangia, la delicadesa, fins i tot la rima final “I flors mig adormides i anònimes perfumen / el capvespre i la música de Schumann”. El poeta lleidatà tenia la mar de Baudelaire rere el [sonet](#) on homenatja la música (“en el meu cor petit / fa cabre l'infinit”). Deixo per a un altre article els altres que han sabut descriure la música amb bellesa i correcció, els filòsofs amb vena literària com Nietzsche o Cioran.

Comentaris (0)

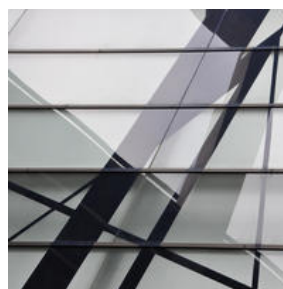
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 16, març 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Cançó de febrer

- La música té la paraula

Contingut Anterior

- Número 16, març 2013
- Número 14, gener 2013
- Número 13, desembre 2012
- Número 12, novembre 2012
- Número 11, octubre 2012

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

Joaquim Garrigosa

“Tot i que som grans consumidors de música, falta la vivència d'experiències musicals en col·lectivitat”

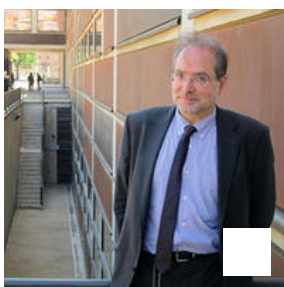
Miguel Gómez
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

L'entrevista

Altres publicacions

0

Joaquim Garrigosa. Foto:
Europapress

Parlem amb Joaquim Garrigosa, qui des del mes de març del 2012 ocupa el càrrec de director de L'Auditori de Barcelona. La passió pel patrimoni, la gestió i la pedagogia musical, així com una ferma convicció sobre les responsabilitats culturals que es tenen amb els ciutadans, el fan encarar amb seguretat aquesta nova etapa dins la seua trajectòria en l'àmbit musical català.

Abans de director de L'Auditori, el seu recorregut professional en el camp de la música ha sigut molt ampli. Com creu que ha influït tota aquesta experiència en la seua manera d'emprendre la gestió de L'Auditori?

Jo diria que la formació del meu ideari personal està absolutament condicionada per la meua història. La meua primera experiència musical va ser assistir als concerts de la Banda i l'Orquestra Municipals de Barcelona, per tant des de petit ja vaig sentir les emocions de sentir la música en viu, la qual cosa considero molt important. Més tard va tenir lloc el meu encontre amb el món coral, en primer lloc entrant a l'Escolania de Montserrat i, més avançats els meus estudis musicals, en la fundació de la Coral Càrmina juntament amb Jordi Casas.

També es va doctorar en musicologia...

Sí, paral·lelament entro en els estudis de música històrica, interessant-me especialment per la monodia religiosa, sobre la qual vaig realitzar la tesi doctoral, de manera que el patrimoni musical també m'ha suscitat un gran interès. Però la manera com em vaig guanyar la vida va ser exercint la pedagogia musical, primer amb la creació de l'Escola del Palau de la Música i després formant part del Conservatori de Vila-Seca, on vaig poder fer tota una construcció ideal del que per mi haurien de ser els ensenyaments musicals, posant en experiència molt del que avui s'entén com música comunitària, donades les característiques de la localitat. Finalment vaig poder participar en la programació de l'Auditori de Vila-Seca quan hi era director del conservatori on vaig poder plasmar les meves idees sobre l'organització artística d'un espai.

Com a estudiant de musicologia voldria demanar-li quina és la influència, en la seua feina, de la seva formació com a musicòleg.

La meua formació com a musicòleg no afecta directament en res a la meua labor com a director de L'Auditori, tot i que sí és cert que m'aporta uns coneixements (que en tot cas no són exclusius de la musicologia) i unes metodologies de treball que m'ajuden a valorar la importància del patrimoni. És molt important en aquest aspecte tant la meua formació en musicologia com la del director del Museu, perquè, com ja he dit, una de les feines de L'Auditori és la de promoure el patrimoni musical en general, no només l'organològic.

Em podria aclarir la presència de la disciplina en la institució tenint en compte aquestes necessitats que esmenta?

Tot museu ha de fer investigació i la que es fa al Museu està enfocada, a més d'organològic i documental, des d'un punt de vista musicològic; però a més en el nostre cas, el fet que el centre Robert Gerhard estigui sota el mateix director que el Museu hauria de fer possibles uns serveis relacionats amb el patrimoni i la musicologia, que ens estem plantejant més de cara a possibilitar la recerca, que no a fer-la, amb l'objectiu de crear una xarxa de difusió del patrimoni musical català. No obstant això, no ens hem de confondre, ja que l'Auditori no és cap centre de recerca musicològica.

Quines característiques, a grans trets, podrien definir el seu model d'Auditori?

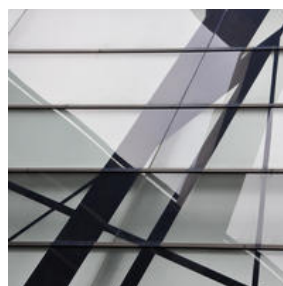
Moltes de les coses que, per mi, ha de tenir un Auditori com el de Barcelona ja les tenia, potser només calia endreçar-les una mica. L'Auditori té tres potes importants: una és el fet de ser la seu de l'Orquestra Simfònica de Barcelona, que alhora és Nacional de Catalunya, fet que no es dona en molts auditoris europeus; una altra és el fet de ser una institució musical que treballa per oferir una programació pròpia, variada i de qualitat; la tercera és la defensa del patrimoni musical català, ja que hem de tenir en compte l'existència d'una institució com el Museu de la Música, que pot oferir el material (tant organològic com documental, d'enregistraments, etc.), i unes altres institucions que interpreten música i que se'n nodreixen.

Contingut Actual

Número 16, març 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Cançó de febrer

- La música té la paraula

Contingut Anterior

- Número 16, març 2013
- Número 14, gener 2013
- Número 13, desembre 2012
- Número 11, octubre 2012

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

A banda dels propis concerts, L'Auditori realitza activitats encabides dins d'altres tipus de perfil, com ara l'educatiu. Com es situen respecte del panorama d'activitats pedagògiques, és a dir, qui hi col·labora, a qui van adreçades, quin pes tenen dins de les activitats del centre, etc.?

Un auditori no és una institució cultural fins que no entra en el camp de l'educació i de la responsabilitat social i, per això, la part del Servei Educatiu de L'Auditori i la de L'Auditori Apropa s'encarreguen d'atendre aquestes necessitats. Com a institució pública, és la nostra obligació treballar per educar el públic (i amb això no parlem només de nens petits), i que aquesta educació cultural, com a dret de tot els ciutadans, es pugui fer extensible a tothom, incloses les persones en risc d'exclusió social.

El fet que l'Escola Superior de Música i el Museu de la Música comparteixin lloc físic amb L'Auditori suposa una evident relació entre les institucions, però com es duu a la pràctica i quins són els valors que s'aporten?

El nostre pensament és que hem de crear aquí un "districte de la música". Cadascuna d'aquestes institucions té models de relació diferents amb L'Auditori; per exemple, el Museu és Auditori, per tant nosaltres l'entendem com una cosa nostra. Amb l'Esmuc hi ha un veïnatge, però és un veí privilegiat perquè ocupa espais de L'Auditori i això ens ofereix una circumstància que no és freqüent en els diferents auditoris europeus i que ens dona molts avantatges de cara a la col·laboració. Per posar algun exemple, hi ha diversos intèrprets de carrera internacional que han dut a terme *masterclasses* a l'Esmuc oferides per L'Auditori, aprofitant que hi venien a actuar (com el cas de Victoria Mullova, Lang Lang, l'Orquestra Simón Bolívar amb Gustavo Dudamel, etc.); d'altra banda hi ha les sales que cedim per diferents actes de l'Esmuc, com projectes finals i concerts dels grans conjunts. Aquestes activitats s'emmarcarien en el model de relació que pensem que hauria d'existir entre ambdues institucions i que estem en vies d'accentuar. D'altra banda, a l'edifici també està present la JONC, amb qui també hi ha una relació de col·laboració.

Com veu la relació entre la seua tasca de programar i la cada cop més baixa aflluència de públic als concerts, especialment en alguns gèneres com la música contemporània?

Nosaltres estem convençuts que el producte que oferim és bo i que també ho és que la gent escolti música, sigui quina sigui, i per això ens preocupa que disminueixi el públic. Estem acostumats a una societat que tot ho posa fàcil, i la manera que el públic estigui atent a determinades experiències passa per la simplificació i, de vegades, la conseqüent pèrdua de qualitat, així que hem d'educar el públic en aquest aspecte. Nosaltres intentem equilibrar la proposta musical i sabem que no ho fem mai al gust de tothom, però no podem oblidar que hem de programar una gran diversitat de gèneres i alhora oferir una programació de qualitat i respectable.

Al costat d'això tenim el problema de la música contemporània, que principalment és la separació que hem fet. Sí que és cert que durant els anys 70 i 80 es va produir una fractura important entre el públic i el compositor (no sé ben bé responsabilitat de qui), però que ha jugat en contra des d'aleshores, obrint la porta a un món molt especulatiu i de molt difícil comprensió. Crec que hem d'integrar-la en les nostres programacions però és ben cert que hem espantat al públic i refer-ho no és fàcil.

I com afronten aquest fet?

El nostre servei educatiu està molt centrat en acostar els nens i les famílies la vivència d'experiències musicals en directe, però el públic del futur no surt d'aquí, sinó d'un conjunt d'accions que haurien de despertar els nostres consumidors culturals, ja que actualment, tot i que som grans consumidors de música (no m'atreveria a dir d'emocions musicals), falta la vivència d'experiències musicals en col·lectivitat. No és el mateix sentir la cinquena de Txaikovski a casa des de l'ordinador que compartir unes emocions musicals amb dues mil persones més que presencien la interpretació en directe, i això és important que ho entengui gent de totes les edats, i també els estudiants de l'Esmuc que esperen que algun dia la gent vagi als seus concerts.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari